

Autoritats, Senyores i Senyors,

Atesa la impossibilitat d'assistir personalment a aquest acte en record de l'obra del nostre avi, Rafael Patxot i Jubert, volem fer-los-hi arribar aquest curt missatge per agrair l'afany de totes les Institucions i persones, i de les Autoritats, que col·laboren aquest any a la divulgació de la tasca de Rafael Patxot. Quedem impressionats al veure l'interès que tothom ha posat en iniciatives molt variades, molt ben coordinades i molt boniques.

Ben poca gent és conscient, però, que el nostre avi va sacrificar la seva vocació per donar-se completament a la cultura catalana. Va permetre a entitats i a persones individuals d'acomplir-se plenament i, per aquest motiu, no va poder-ho fer, ell mateix. Quantes vegades ens ha dit "La meva vida contenia quelcom que no ha pogut esplaiar i que morirà amb mi". I ha escrit: "Jo moriré lluny de la meva terra, després d'haver-la servit tant com he pogut, àdhuc sacrificant-hi la meva trajectòria personal íntima".

El preu interior que ell va pagar per sostenir, dilatar i fer que s'il·luminés fins al nivell internacional el món cultural i intel·lectual de Catalunya, ha estat ben poc reconegut. Què hauria sigut de Rafael Patxot sense el destí que li va matar la seva vocació íntima? Potser un gran savi, o un gran escriptor, o – qui sap? – un artista? ...

En Rafael Patxot, amb una intel·ligència visionària, acompanyada de la generositat del sentiment per una terra que va estimar amb tanta passió, no va buscar mai reconeixement, honor, glòria ni poder. Hi era completament insensible.

Però, estem segurs que, sorprès, hauria estat emocionat al veure ara l'impuls desinteressat, generós i entusiasta de tants –i tan diferents– àmbits de la cultura catalana actual en favor de fer conèixer la seva obra.

I nosaltres agraïm de tot cor que cinquanta anys després del seu traspàs, la seva aportació sigui recordada amb il·lusió i amb aquest afecte, aquesta intel·ligència i aquesta serenor.

Núria i Rafel Carreras Patxot